

З експресовітром я товаришую.
Він вільний і зі мною бачиться завжди.
Слова безсловесні — заклику — чую,
Вони проймають, щоб мою душу взнав ти.

А ще краще в обіймах тихої пітьми.
Тоді бринять лише найдальші струни.
За поворотом зникають відьми.
Буруни.

5. I. 1914. Київ, Батієва гора

[З книги «Дерзання»:](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії»](#), 1990 .